

Martine Kamphuis

Dit mag
niemand weten

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Met dank aan Jeroen

M. K.

Kijk ook op
www.ploegsma.nl
www.kinderboeken.nl

ISBN 978 90 216 8022 4 / NUR 284/285

© Tekst: Martine Kamphuis 2020

Omslagontwerp: Caren Limpens

Omslagbeeld: Shutterstock

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2020

Alle rechten voorbehouden.

MIX
Papier van
verantwoorde herkomst
FSC® C004472

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Vast

Is het hier koud of ligt dat aan mij?

Mijn vingers zijn versteend, ik strek ze en buig ze een paar keer, maar het helpt niet.

Tegen de muur is een verwarming. Even heb ik de neiging om mijn stoel daarnaast te zetten. Maar ik zit tegenover een grote, spiegelende ruit. Misschien houden ze me in de gaten. Het zou me niet verbazen als er ook nog ergens een camera is die alles opneemt. Ik voel me zo bekeken dat ik helemaal niets meer durf te doen. Overal kan iets achter zitten. Alles is erop gericht om mij te grazen te nemen. Naast me zit een oudere man met een buikje. Hij blaasert in papieren die voor hem op tafel liggen. Zijn leesbril staat zo laag op zijn neus dat het lijkt alsof hij er ieder moment afkan glijden. Deze man is mijn advocaat, meneer Wiegers. Hij moet mijn belangen behartigen.

Ik doe mijn ogen dicht en sla mijn handen voor mijn gezicht. Het liefste zou ik onzichtbaar zijn. Ik schaam me zo voor de dingen die ik gedaan heb. Even voelt het beter. Zo zie ik in ieder geval die nare spiegelende ruit niet. Dan dringt het tot me door dat ze dit ook weer een betekenis zullen geven. Als ik niet uitkijk, zien ze de handen voor mijn gezicht als een uiting van onverdraaglijke schuldgevoelens. Als een bekentenis.

Hoe ben ik in deze situatie beland? Flarden van de gebeurtenissen van vanavond spoken door mijn hoofd. Het ene moment zit ik

achter in de politieauto, het volgende moment fiets ik door de donkere straten. Dan sta ik achter een struik met een mes in mijn handen.

De deur gaat open. Geschrokken laat ik mijn handen wegvallen van mijn gezicht en ik draai me om. Al mijn spieren staan op scherp, mijn maag is verkrampd. Elke vezel in mijn lijf weet dat ik het verknald heb. Zo simpel is het.

De rechercheurs die me eerder verhoord hebben, komen binnen en gaan aan de overkant van de tafel zitten. Ik kijk naar ze, op zoek naar houvast, naar een teken dat het misschien toch nog goed komt. Het gezicht van de mannelijke rechercheur verraadt niets, hij zou net zo goed een masker op kunnen hebben. De vrouw kijkt me meewarig aan. Ik kijk omlaag en zie mijn handen op tafel liggen. Door de kramp in mijn vingers lijken het klauwen.

Ik wilde alleen maar goed doen. Ik wilde helpen.

Ik ben een idioot. Een monster.

Mijn advocaat gaat meer rechtop zitten. ‘Het verhoor wordt voortgezet?’ vraagt hij.

De mannelijke rechercheur knikt.

Meneer Wiegers legt een hand op mijn schouder. ‘Gaat het nog?’ vraagt hij. ‘Voel je je wel oké?’

Ik knik, niet omdat ik me oké voel, maar omdat ik wil dat dit allemaal zo snel mogelijk voorbij is.

De mannelijke rechercheur schraapt zijn keel. ‘We hebben de informatie die je ons eerder gegeven hebt nagetrokken,’ zegt hij. ‘We hebben met verschillende mensen gesproken. We vinden nergens een bevestiging van jouw verhaal.’

In de stilte die volgt word ik me er op een gegeven moment van bewust dat mijn mond openhangt. Ik doe hem dicht en dan weer open. ‘Maar...’ begin ik, maar ik kom niet verder. Wat moet ik zeggen? Wat kan ik nog zeggen?

Ik heb alles aan deze mensen verteld. Ik heb het niet mooier ge-

maakt dan het is. Ik ben eerlijk geweest over alle stomme dingen die ik gedaan heb. En ook over wat ik níét gedaan heb.

‘Wat overblijft zijn de harde feiten,’ vervolgt de man. ‘Jouw vingerafdrukken op het mes. Het bloed aan jouw handen. Jouw voetafdrukken op de plek waar je het slachtoffer opwachtte.’

‘Terwijl wij weg waren heb je na kunnen denken,’ zegt de vrouw met een stem die bijna vriendelijk klinkt. Ik draai mijn hoofd naar haar toe zodat ik haar ogen kan zien. Ze lijkt bezorgd. Zou ze begrijpen in wat voor situatie ik zat? Of ziet ze alleen een dader die een bekentenis af moet leggen?’

DEEL I

Dinsdag 4 december

Renske

‘Het is goed dat je er gevoel in legt, Fleur,’ zegt mevrouw Timmer, ‘alleen doe je het nu iets te veel, waardoor het minder geloofwaardig wordt.’ Ze kijkt van Fleur naar Emre. ‘Spelen jullie de scène nog een keer? En dan proberen de emotie meer te doseren?’

Nilüfer, die naast me zit in de vensterbank, stoot me aan. Ik weet wat ze denkt. Ze baalde toen ze Fleurs naam zag staan op de lijst voor de toneelworkshop. Vorig jaar hadden we een hartstikke leuk clubje, maar met iemand als Fleur erbij is de sfeer anders. Daar komt bij dat Nilüfer zo min mogelijk concurrentie wil als de audities over een paar weken beginnen.

Dat geldt ook voor mij.

Fleur vindt het duidelijk niet leuk dat ze commentaar krijgt, dat druipt van haar gezicht. Emre, haar tegenspeler, doet drie stappen naar achteren, zodat hij opnieuw aan kan kloppen op de denkbeeldige deur van de kamer waarin zijn geliefde op hem wacht.

Omdat ik niet hoef te zien hoe hij haar nog een keer vertelt dat haar moeder een ongeluk gehad heeft, draai ik een beetje zodat ik zonder dat het opvalt naar buiten kan kijken.

Ook al is het koud, er blijven veel mensen bij school rondhangen. Midden op het plein staan bankjes. Daar zitten de populaire bovenbouwers. Sommige zitten te roken, ze hebben er lak aan dat dat niet mag. Aan de randen van het plein staat een groepje scholieren dat niet echt populair is, maar wel vrienden

heeft. De brugklassers hangen tegen de trapleuningen en bij het hek staan twee nerds met gameconsoles. De echte eenlingen zijn zo vlug mogelijk vertrokken.

Alles is zoals het altijd is.

Net als ik me van het raam weg wil draaien, zie ik Wouter.

Drie weken geleden was hij nog mijn vriend.

Ik dacht dat ik naar hem zou kunnen kijken zonder iets te voelen, maar dat is niet zo.

Wouter is onderweg naar de fietsenstalling, zijn rugzak nonchalant over één schouder, zijn telefoon in zijn hand. Een meisje met golvend donkerblond haar loopt dezelfde kant op. Ze komt me bekend voor, maar ik kan haar gezicht niet zien. Als ze vlakbij is, kijkt Wouter op.

Heeft ze iets tegen hem gezegd? Ik denk het wel, want Wouter knikt.

Dan gebeurt er iets vreemds. Het meisje geeft hem iets wat hij zonder ernaar te kijken in zijn broekzak stopt. Ondertussen loopt ze verder en ze verdwijnt in de fietsenstalling.

Wat heeft ze aan Wouter gegeven?

Als ik hem niet door en door kende, zou ik denken dat het om drugs ging. Ze keken allebei zo nadrukkelijk niet naar hun handen dat het opviel. Maar drugs passen helemaal niet bij Wouter. In ieder geval niet bij de Wouter die ik ken.

Zoals altijd heeft Wouter zijn fiets tegen de buitenkant van de fietsenstalling gezet. Hij maakt de ketting los, stapt op en rijdt weg.

‘Renske, het is jouw beurt,’ zegt mevrouw Timmer.

‘Ik kom,’ zeg ik. Gelukkig heb ik mijn gympen aan. Als ik opsta kijk ik verbaasd naar mijn schoen, zet mijn voet vlug in de vensterbank en doe alsof mijn veter gestrikt moet worden. Tussen mijn haren door gluur ik naar de fietsenstalling. Pas als ik het echt niet langer kan rekken, komt het meisje naar bui-

ten. Ze rijdt op een omafiets waarvan het stuur versierd is met nepbloemen. Met een zelfverzekerd gebaar gooit ze haar haren over haar schouder.

Het is Iris. Een van de populairste meisjes uit de vierde.

Wat moet Iris met Wouter?

Iris

Een maand geleden zou ik echt niet geloofd hebben dat ik zenuwachtig zou zijn voor een afspraak met Wouter. Maar je wilt niet weten hoe gestrest ik ben.

Zou hij komen?

Twee weken geleden hoorde ik op de gang een flard van een gesprek tussen hem en een andere jongen. Wouters verkering was uit en daar voelde hij zich rot over. Die andere jongen zei dat Wouter zijn ex jaloers moest maken om haar terug te krijgen.

Vanaf dat moment let ik op Wouter.

Het is best een leuke jongen. Ik bedoel, de kleren die hij draagt zijn niet top en zijn haar is een chaos van slordige bruine krullen, maar hij is niet lelijk. Een middagje shoppen en een bezoek aan de kapper zou genoeg zijn om hem er prima uit te laten zien.

Zijn vader is vorig schooljaar doodgegaan. Hij was al langer ziek, maar op het laatst ging het heel snel. Wouter is toen thuisgebleven en ook nadat zijn vader stierf, is hij een hele tijd niet op school geweest.

Het gerucht ging dat die vader jarenlang aan de drugs gezeten had en daardoor ziek is geworden, daar is Wouter een keer woest om geworden. Ik haat het als mensen zo praten. Het lijkt alsof iemand nooit zomaar pech kan hebben, alsof ze al-

tijd zelf iets verkeerd gedaan moeten hebben als het leven niet lekker loopt.

Ik heb geen idee hoe het nu met Wouter gaat. Ik weet niet of hij zijn vader nog mist. Ik heb nooit de moeite genomen om hem er iets over te vragen.

Dat gaat veranderen.

Als hij komt.

Wouter keek verbaasd toen ik hem aansprak. Maar hij stopte het briefje meteen weg, zoals ik vroeg, en toen ik zei dat niemand mocht weten dat we contact hadden, stelde hij geen vragen.

Hopelijk is hij nieuwsgierig genoeg om te komen.

Wouter

Een paar honderd meter nadat ik door de schoolhekken gefietst ben, stop ik langs de kant van de weg en haal het briefje tevoorschijn.

Er is iets waar ik je graag over wil spreken. Kom je alsjeblieft naar het speeltuintje aan de Amadeushof?

X Iris

X?

Ik heb de neiging om het briefje te verfrommelen en weg te gooien. Iris en ik hebben nooit echt met elkaar gepraat en nu opeens doet ze alsof we vrienden zijn? Er zit vast iets achter,

een of andere domme weddenschap met haar vriendinnen dat ze ervoor kan zorgen dat ik verliefd op haar word of zo.

Dat gaat hem niet worden.

Hoewel ik geen zin heb om naar de plek te gaan waar ze me wil hebben, pak ik mijn telefoon om op Google Maps de Amadeushof op te zoeken. Ik heb toch niets beters te doen.

De Amadeushof ligt in een nieuwbouwwijk, hier twintig minuten vandaan.

Als Iris een grap met me uit wil halen, zou ze niet zo ver weg gaan, toch? Dat past meer bij wat ze zei, dat niemand mag weten dat we met elkaar praten.

Schaamt ze zich om met mij gezien te worden?

Weer heb ik de neiging om het briefje weg te gooien, maar iets houdt me tegen. Het heeft te maken met de manier waarop ze me daarnet aankeek. Ze leek verdrietig. Of was dat nep?

Misschien schaamt ze zich niet voor mij, maar voor iets anders. Geen idee. Maar waarom zou ik Iris vertrouwen?

Aan de andere kant heb ik echt geen haast om naar huis te gaan. En hoe gevaarlijk kan een ontmoeting in een speeltuintje in een nieuwbouwwijk zijn?

Iris

Als ik bij het speeltuintje kom, blijkt een van de twee banken bezet. Stom, toen ik dit plekje opzocht, ging ik ervan uit dat we hier alleen zouden zijn. Er zit er een oud stel een beetje voor zich uit te staren. Daar gaan we niet bij zitten. Die hebben niets beters te doen dan meeluisteren.

Liever ga ik een eind lopen. Dat is beter dan fietsen. Hoe meer meters we samen afleggen, des te groter is de kans dat iemand ons ziet.

Ik zet mijn fiets tegen een paaltje en ga even verderop op een muurtje zitten, uit het zicht van de oude mensen.

Mijn telefoon trilt. Even denk ik dat het Wouter is, maar hij heeft mijn nummer natuurlijk niet. Het is Fleur. Die in de toneelles zit. Zo irritant! Ik heb Wouter expres vandaag aangesproken omdat ik wist dat zij bezet was. Nou gaat ze toch appen.

Fleur wil actrice worden en ze heeft bedacht dat het schooltoneel een goed begin van haar carrière zou kunnen zijn. Om auditie te mogen doen voor de uitvoering, moet ze eerst een reeks verplichte lessen volgen. Mevrouw Timmer wil denk ik op die manier de mensen eruit pikken die echt wat kunnen.

Fleur wilde dat ik ook kwam, daar heeft ze de hele week over

gezeurd. Het lijkt me best leuk, maar ik heb nee gezegd. Ik heb tijd nodig voor mijn plan. Tijd los van Fleur.

Ik ken haar. Als ze zich verveelt, gaat ze achter elkaar door appen, zeker als ze iets voor elkaar wil krijgen.

Ik denk erover, goed? Moet nu gaan, laat straks van me horen, Xi

15:56

Ik open mijn WhatsApp niet meer, zodat ze ziet dat ik de berichtjes die ze ongetwijfeld toch nog stuurt niet gelezen heb en stop mijn telefoon weg.

Er komt een fietser aan. Is het Wouter? Nee, het is een oudere man met een kaal hoofd. Gelukkig rijdt er nog iemand achter hem. Donkerbruine krullen, mager, lang.

Ik ga staan en zwaai. Wouter ziet me en fietst naar me toe.

‘Vind je het goed als we een stukje gaan lopen?’ vraag ik als hij gestopt is. ‘Dat praat fijner dan op de fiets.’

Wouter haalt zijn schouders op. ‘Oké,’ zegt hij. ‘Welke kant wil je op?’

Nu is het mijn beurt om mijn schouders op te halen. ‘Maakt niet uit, als we maar kunnen praten.’

Renske

Mevrouw Timmer laat mij improviseren met als enige aanwijzing het woord ‘schaamte’. Dat is ontzettend moeilijk en toch is het helemaal goed. Want mevrouw Timmer geeft lastige opdrachten aan mensen van wie ze verwacht dat ze het kunnen.

Ik ga voor het publiek staan en kijk over hun hoofden heen,

met een bange uitdrukking op mijn gezicht. Dan doe ik een paar aarzelende stappen naar achteren terwijl ik in elkaar duik. Ik sla mijn handen voor mijn gezicht, maak mezelf nog kleiner en ga in een hoek zitten, met mijn rug naar de ruimte.

Het is muisstil. Even voel ik de schaamte echt – ik heb het verknald, ze vinden me stom! Na een paar seconden die eindelijk duren begint iemand te klappen. Die iemand is vast mevrouw Timmer, want er gaan mensen meedoen. Bij een andere docent zou het niet zo werken, maar mevrouw Timmer heeft iets waardoor iedereen respect voor haar heeft.

Ik draai me weer om, met een glimlach op mijn gezicht waar ik geen toneel voor hoeft te spelen, maak een kleine buiging en loop naar mijn plek in de vensterbank.

‘Jij krijgt vast weer een grote rol,’ fluistert Nilüfer.

‘Ik hoop dat we allebei grote rollen krijgen,’ fluister ik terug. Het is waar, ik hoop het. Nilüfer had vorig jaar een kleine rol en daar baalde ze van.

‘Ik weet het goed gemaakt,’ fluistert Nilüfer. ‘Jij krijgt de rol van Lea, ik die van Ada.’

‘Helemaal mooi!’ fluister ik terug.

Ik hoop inderdaad op de rol van Lea. We gaan een toneelstuk doen over een Joods gezin dat een bruiloft viert. Lea is de dochter van ouders die de Tweede Wereldoorlog hebben meegemaakt. Tijdens het feest wordt duidelijk dat de oorlog nog steeds invloed heeft op iedereen. Niemand kan echt vrolijk zijn.

Het improviseren gaat door. De volgende opdracht is minder moeilijk dan de mijne. Masha moet uitbeelden dat ze bang is om gek te worden en dat doet ze net iets te dramatisch. Ook zij krijgt applaus. ‘Oké, jongens, dat was het voor vandaag,’ zegt mevrouw Timmer. ‘Jullie hebben allemaal goed gewerkt, dank voor jullie inzet. Volgende week gaan we verder!’

Samen met Nilüfer loop ik naar de gang. Iemand tikt op mijn schouder. Het is Fleur. 'Awesome hoe jij die improvisatie deed!' zegt ze.

'Dank je wel,' antwoord ik.

'Heb jij eerder meegedaan met het toneel?'

'Ja, dit is voor mij de derde keer,' zeg ik. 'Het is altijd leuk om te doen, mevrouw Timmer is een goede docent.'

'Heb je ook meegedaan aan het toneelstuk, de vorige keren?' vraagt Fleur.

Ik knik.

'Ze had vorig jaar de vrouwelijke hoofdrol,' zegt Nilüfer.

'Echt waar?' vraagt Fleur. 'Awesome!'

Wouter

Terwijl ik mijn fiets vastzet aan een paaltje, kijk ik om me heen. Dat Iris me laat kiezen welke kant we op lopen, is een goed teken. Als haar vrienden ons ergens staan op te wachten, zou ze die kant op willen gaan.

'Daarheen?' stel ik voor, terwijl ik naar een willekeurige straat wijs.

We beginnen te lopen. Ik heb de neiging om te vragen wat ze van me wil, maar ik zeg niets. Zij wil iets van mij. Laat haar maar komen.

Het is koud, ik rits mijn jas verder dicht en steek mijn handen in mijn zakken. We komen langs een basisschool waarvan de ramen versierd zijn met regenboogpieten en zakken vol cadeautjes.

'Je vraagt je vast af waarom ik je wil spreken,' zegt Iris.

'Inderdaad,' antwoord ik.

Het duurt even voordat ze weer iets zegt. 'Het is moeilijk uit

te leggen, maar ik zit ergens mee en ik kan er met mijn vrienden niet goed over praten.'

Dan blijft ze stil. Hoewel ik heel nieuwsgierig ben, zeg ik weer niets.

'Misschien begrijp jij het wel. Jij hebt meer meegemaakt dan de meesten van onze leeftijdsgenoten.'

Ik betrap mezelf erop dat ik vuisten van mijn handen gemaakt heb. Het kost moeite om ze weer te ontspannen. Als Iris een of andere domme grap uit wil halen is dat één ding. Maar daar moet ze mijn vader niet bij halen.

'Wouter?' vraagt Iris. Ze kijkt bezorgd naar me. 'Sorry, ik wil je echt geen pijn doen. Ik hoop alleen. Ik hoopte...'

'Wat hoopte je?' vraag ik.

'Laat maar, ik wil je niet boos maken,' zegt ze.

Ik blijf staan. 'Ga je zeggen wat er aan de hand is, of blijf je eromheen draaien? In dat geval ben ik weg, ik heb nog andere dingen te doen.'

'Sorry! Ik snap dat je ongeduldig wordt. Het is alleen moeilijk om te beginnen.' We lopen langs een veldje waar een bankje op staat. Iris wijst ernaar. 'Kunnen we daar even gaan zitten?'

Ik kijk naar het bankje. Er staan wat struiken omheen, maar die zijn zo kaal dat je er niet achter kan verstoppen. Ik haal mijn schouders op. 'Oké,' zeg ik. 'Wat jij wil.'

Renske

'Hoi pap, ik ben thuis!' roep ik zodra ik de keukendeur binnenkom.

Boven hoor ik een deur open- en dichtgaan. Mijn vader komt de trap af. 'Ik zet thee voor je,' zegt hij.

'Lekker!'

Nilüfer zegt altijd dat ik bof dat ik een vader heb die alles laat vallen zodra ik thuiskom. Ze heeft gelijk, ik bof. Al komt mijn vader ook naar beneden omdat hij blij is met een excuus om zijn werk te onderbreken.

‘Hoe was toneel?’ vraagt hij als hij de keuken binnenkomt.

‘Ging wel goed!’

Mijn vader vult de waterkoker. ‘Wat moest je doen?’

‘Improviseren. Ik kreeg echt een lastige opdracht. Ik moest schaamte uitbeelden.’

‘Ah,’ zegt hij. ‘Je kreeg een compliment.’ Hij grijnst naar me. ‘Dat wordt vast weer de hoofdrol!’ Hij klinkt trots.

Ik geef hem een stomp. ‘Niet zeggen, straks gaat het mis,’ zeg ik.

‘Ah,’ zegt mijn vader weer. ‘Ik zwijg als het graf. Maar ik heb er alle vertrouwen in.’ Hij geeft me een kus op mijn wang.

Dit is waar ik vooral mee bof. Mijn vader snapt dat ik onrustig ben tot het moment dat de audities geweest zijn en ik weet welke rol ik heb.

‘Hoe was je dag verder?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Oké, niet zoveel bijzonders.’

‘Niet zoveel bijzonders, of niets bijzonders?’ vraagt hij met een glimlach.

Even aarzel ik. Als ik mijn vader zou vertellen over Wouter en Iris, zou hij snappen dat ik ook daar onrustig van word. Mijn vader is dol op Wouter. Hij zou het super vinden als het goed kwam tussen ons.

‘Niets bijzonders,’ zeg ik. ‘En jij, heb je lekker gewerkt?’

‘Aan één stuk door,’ antwoordt mijn vader.

‘Deadline?’

Hij knikt. ‘Dikke deadline.’

‘Ik weet het goed gemaakt. Om jou niet van je werk te houden, ga ik nu netfixen, goed?’

‘Heb jij geen deadlines?’ vraagt hij plagerig. Dan pakt hij zijn mok en gaat terug naar zijn werkkamer.

Ik ga inderdaad voor de tv zitten en zet hem aan, maar ik kijk niet. In plaats daarvan pak ik mijn telefoon.

Iris

Wouter en ik zitten al vier jaar op dezelfde school, in hetzelfde jaar. Het eerste jaar zaten we in dezelfde klas. Toch is dit de eerste keer dat ik hem echt aankijk.

Hij heeft mooie ogen. Lieve, bruine ogen.

‘Ik wilde je spreken vanwege mijn vader. Vanwege jouw vader,’ zeg ik. Shit, wat komt dat er stom uit. ‘Sorry.’ Ik voel het bloed naar mijn wangen gaan.

‘Is je vader ziek?’ vraagt Wouter, zijn stem zacht.

‘Niet ziek,’ antwoord ik. Terwijl ik het zeg voel ik mijn gezicht nog warmer worden. ‘Hij is weg.’ Ik kijk naar mijn voeten. ‘Mijn ouders zijn uit elkaar en hij is weg. Ik mis hem heel erg. Mijn vrienden snappen dat niet en daarom dacht ik... Ik dacht...’

‘Je dacht dat ik zou begrijpen hoe het is om je vader te moeten missen,’ zegt Wouter.

‘Ja.’ Ik kijk hem aan. Gelukkig kijkt hij niet boos. ‘Misschien is het stom. De manier waarop jij je vader mist is natuurlijk heel anders.’

Wouter haalt zijn schouders op. ‘Het is ook niet fijn als je vader niet meer thuis woont. Zit hij ver weg?’

‘In het buitenland,’ antwoord ik. ‘Voor zijn werk. Hij handelt in Aziatische kunst, houten maskers en beeldjes en zo. Hij zit nu in Indonesië.’

‘Doet hij dat sinds de scheiding?’ vraagt Wouter.

Ik knik. ‘Ja. Hij had zijn bedrijf toen ook al, maar hij reisde veel minder. Nu zit hij maanden achter elkaar daar.’

‘Balen,’ zegt Wouter.

‘Ik weet dat hij uiteindelijk terugkomt,’ zeg ik. ‘Jouw vader... Het spijt me, het is stom van me om te denken dat wat ik meemaak hetzelfde is. Zullen we teruggaan?’

‘Ik stel vragen omdat ik wil begrijpen hoe het zit,’ zegt Wouter. Hij praat nog steeds zacht, zijn toon is verontschuldigend. ‘Ik zeg niet dat het wel meevalt. Je mist je vader. Dat is rot.’

‘Sorry,’ zeg ik voor de zoveelste keer. ‘Ik ben niet gewend dat iemand moeite doet om me te begrijpen.’

Terwijl ik het zeg, dringt het tot me door dat het waar is. Fleur, mijn zogenaamde bff, begint al snel over iets anders als ik het over mijn vader wil hebben. Mijn andere vriendinnen zijn al niet veel beter. Volgens mij vinden ze dat de scheiding nu al zo lang geleden is dat ik er onderhand aan gewend moet zijn.

Wouter kijkt me nog steeds aandachtig aan.

‘De laatste keer dat ik mijn vader zag was een half jaar geleden,’ zeg ik. ‘Hij nam ons mee uit eten, mij en mijn broertje. Sinds de scheiding heb ik hem niet meer alleen gesproken, mijn broertje is er altijd bij.’

‘Dat lijkt me rot,’ zegt Wouter. Het klinkt alsof hij het meent.

‘Sorry,’ zeg ik weer. ‘Jij zou er goud voor geven als je met je vader naar een restaurant kon gaan!’

‘Dat klopt,’ zegt Wouter. ‘Maar je kunt verdriet niet meten of vergelijken. Het is er gewoon.’